

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 5. De alia spirituali lucta dei cum Anima, petente dimitti à Deo, eò
quòd non possit comprehendere onmia illius dona, & quomodo ei dederit
mysticam clavim, ut ingrederetur ad cognoscenda ipsius ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPUT V.

De alia spirituali lucta DEI cum Anima, petente dimitti à DEO, eò quòd non possit comprehendere omnia illius dona, & quomodo ei dederit mylticam clauim, ut ingrederetur, ad cognoscenda ipsius arcana.

Vice versà habuit dissimilem præcedenti luctam, quasi certando cum DEO, ut se dimitteret, eò quòd non possit comprehendere omnia ipsius dona, in gratiosissima visione, qua consigit hâc ratione.

§. I.

SEX diebus ante Pentecosten (anno 1622.) mihi dixit Dominus: Veni mecum anima, & permanebis in meis cœlestibus habitaculis, atque in mea præsentia, usque ad festum Pentecostes, ac tum redibis ad tuum locum, & præstabo tibi novas gratias. Subitò se aduertit mea anima esse in illa cœlesti Patria, & in quadam actualissima præsentia sui DEI, ubi ijs diebus ipsi Dominus multoties per speciale lumen manifestavit sacratissimum mysterium Sanctissimæ Trinitatis, habebatque frequenter peculiare uniones cum suo DEO, & erat ab illo magnâ vi abrepta, atque per modum cuiusdam plenæ possessionis, ut videretur tota occupata, & circumdata ab eo summo Bono, & sic mansit usque ad vigiliam Pentecostes, quo die sub noctem me inveni in meo locello, sicut mihi Dominus dixerat.

Interea mihi Dominus eam præstitit gratiam, ut me inviseret Sacratissima Virgo MARIA, Domina nostra, solareturque in quadam afflictionucula, & cruce, quam patiebar. Atque ubi ea de re cum ipsa nonnulla contulisset, inveni me in cœlesti Jerosolyma, juxta eandem sacratissimam Dominam, quæ, postquam mihi mandavisset, ut me in eo cœlo prosternerem, dixit ad Majestatem DEI Trini in Personis, & Unius in Essentia: Domine,

& DEUS mi, hic tibi adduco istam creaturam, ut te adoret ac veneretur, atque ut tu Domine isto sanctissimo die illi conferas novas gratias. Faciam, respondit Dominus, attollensque tunc ego oculos animæ, vidi clarissimè, communicatum mihi esse mysterium Sanctissimæ Trinitatis, & agnovi specialissimè infinitam Potentiam, & immensam Majestatem nostri magni DEI ac Domini, in sacratissima Persona Spiritus sancti, qui abripuit animam impetu suæ magnæ virtutis, ac Divinæ fortitudinis, unitamque secum possedit adeò, ut videretur profus exinanita; magna enim ea Potentia & Majestas illam transformaverat in se ipsam, possidendo ipsam, sicut si vehementes & impetuosus fluctus maris comprehenderent aliquam rem imbecillè ac debilem, quæ quia non possit illis resistere, videretur esse perdita ac submersa, & quasi oppressa in illis tam terribilibus, ac potentibus aquis. Et sic mea anima conquerebatur, non absque solatio; eò quòd obtineret ingentia bona à suo DEO, in medio illius sui magni certaminis & angustia, dicebatque: *Dimitte me, Domine mi; & DEUS mi; dimitte me, quia non possem amplius.* Ecce ego sum debilis, & potentia tua est infinita, atque ita succumbet debilitas, vincet fortitudo. Taliter mea anima diu certabat cum suo DEO, suscipiebaturque ab ipso illa grandia bona, donec magnus DEUS ac Dominus, qui operabatur ea miracula, quasi compatiens debilitati meæ animæ, & exoratus à meis sanctis Angelis, illam sensim ac suaviter reliquit paulatim in unione magis ordinaria. Quando autem redij ex hoc raptu, reperi me plenam solatio, etsi miserabile corpus sentiret dolores, essetque quasi fatigatum & contractum. Benedictus sit

M m 2

DE

DEUS, propter omnia sua opera & misericordias! Amen.

§. II.

HIs ipsis diebus, quodam tempore matutino, post sacram Communionē, cum rogarem DEUM specialibus affectibus, ut me doceret, adjuvaret, ac illuminaret, quō in omnibus & per omnia me conformarem ipsius sanctissimæ voluntati, orarēque etiam pro alijs particularibus rebus, dixi illi cum iisdem affectibus: Dilecte animæ meæ, & Domine mi, verè es infinitè bonus & misericors, ideòq; tu me desideras, ut habeas, cui aliquid largiaris, & ego, tanquam pauper & indigens, desidero te, ut habeam, qui se mihi beneficium exhibeat, quia es summè dives. Dum hac ratione anima mea ista repeteret, dixit illi ipsius DEUS: Verum omnino est, Anima, quod dicis; sed quia à me petis gratias, da mihi tu etiam aliquid: tamen enim non possim esse ditior, cum sim infinitè dives, volo nihilominus tuum teruntolum. Turbata fuit mea anima, audiens sic suum DEUM loquentem, & dixit: Hoc non, Domine, sum enim pauperrima, nec habeo, quod tibi dem, tota sum miserabilis, & plena peccatis. Cum denuò iterarem, me non habere, quod dem Divinæ ejus Majestati, reposuit Dominus: Impone manum ad tuum sinum, & offer mihi, quod ibi reperies. Cumque posuissem manum ad sinum, extraxi inde crucem ex auro purissimo, perelegantem & pretiosam, in cujus medio erat affixum & acclavatum quoddam pulcherrimum & splendidissimum cor, coloris ruberrimi, ut appareret simile lucidissimo rubino. Aspektu illud semel iterumque cum magno affectu & stupore, ac adverti in ea cruce mystica & corde quandam immensitatem majestatis, in qua videbat anima, & cognoscebat ipsummet DEUM, atque Divinū & infinitum ejus Esse, simulque mysteriū illud crucis & cordis, crucifixa per arctam cum suo DEO unionem, ut videretur illi esse acclavata per vehementem affectum amoris, esseque transformata in suum,

DEUM, & ipsius DEUS in illam, modo quodam inusitato, & altissimā unione, atque conjunctione DEI cum anima, & animæ cum DEO. Dum ita esset absorpta in visione hujus mysterij, dixit illi Dominus: Eja, Anima, offer mihi modò, quod invenisti intrā te. Constituta sic mea anima, non poterat respondere suo DEO, neq; sciebat, vel intelligebat, quid sibi esset agendum. Dominus autem iteratò dixit: Eja tandem, Anima, offer mihi thesaurum, quem habes in tuis manibus, age, quod agendum est. Mea anima non respondit suo Domino: quia nesciebat nec poterat respondere. Quare Sanctus meus Angelus Custos flexis huminibus coram Domino, & junctis suis manibus, petivit à Divina Majestate facultatem, offerendi ipsi loco mei istud mysterium, dicendo ad Dominum: Hæc Anima est turbata ac absorpta, ac proinde non potest, nec videtur esse capax, propter suā ecstasim, ut intelligat tuam Divinam Majestatem. Non, Angele mi, dixit Dominus, non ita oportet fieri, ipsa mihi illud debet offerre, atque ego scio quomodo, & quando. Non diu mea anima sic mansit abrepta, ac deinde ducta est ex Divina dispositione quā admirabilissimè & suavissimè sensim sine sensu, absque ulla commotione, sicut dum suffitus ascendit in altum, atque ita pervenit ad suum DEUM, ac intravit, seq; intimè intromisit in illum ipsum, & in ejus Divinum Esse, ibique est submersa & perdita, ut tamen se lucraretur, neq; fuit sui compos, donec aliquantò post redirem ad meum Dilectum, admirans profectò talia DEI opera, & bonitatem ejus infinitam, defatigatā miserabili naturā, quam confortavit Angelus Domini, eò quòd vehementer langueret, esseque debilis.

§. III.

Ulterius progressus est immensa Charitas DEI erga suam famulam; quia illam non solum duxit ad suam celestem Aulam, sed etiam voluit esse quasi à suo Regio cubiculo, conferendo ipsi, per claves mysticæ potestatis ingrediendi in abdita DEI, & Divini

*vini cordis, penetralia ad cognoscenda arca-
na Divinorum Iudiciorum.* Quodam die,
inquit, post sacram Communionem, vidi
Majestatem DEI Trini in Personis, & u-
nius in Essentia, qui mihi subito dixit: A-
nima, visne venire mecum? ego tacui, &
Dominus accessit, cumque se Persona Pa-
tris collocavisset à dextris, Persona vero Fi-
lij à sinistris, elevaverunt me: sed quasi id
illis accideret difficile, reposuerunt me in
meo loco. Hoc Dominus fecit tertio, &
ultimò me secum duxit ad cœlestem Jero-
solymam in specie parvulæ puellæ, quasi
totam igneam, tradiditque me multis An-
gelis, ut me recrearent, circumducendo
per illam cœlestem Civitatem. Illi id fe-
cerunt, collaudantes musicâ & cantibus
suum DEUM, tantopere amantem suas
creaturas, & redierunt sistentes in loco, in
quo ipsis fuerat tradita. Ibi constituta,
nescio quomodo, demisit oculos, & vidit
inferius quoddam munitum castellum,
quod inhabitabat Dominus, & sub sede A-
gni erat fluvius pulcherrimus, ac mirè pel-
lucidus, qui videbatur circumdare illam
civitatem, & alicubi effundebatur usq; ad
terram. Videns mea anima illud mysti-
cum flumen, & cognoscens ipsius virtutē,
proripuit se celerrimè, evadendo ex mani-
bus illorum Sanctorum Angelorum, quâ-
vis ipsi eam non dimiserint, sed comitati
fuerint. Procubuit in illud prona, bibe-
batque pro suo libitu, & immergebat se ac
perfundebat semel atque iterum illis preti-
osis ac Divinis aquis, significantibus preti-
osum sanguinem Agni, fufum pro nostra
salute & remedio, nec non virtutem ipsius
meritorum. Vix poterat mea anima ces-
sare, ut inde abiret, ubi consequebatur tan-
ta bona. Verùm tandem illi Domini An-
geli ipsam abstraxerunt, duxeruntque ad
conspectum DEI, ubi illam suscepit Do-
minus peramanter ac benevolè, reclina-
vitque in suo pectore & corde, conferendo
ipsi magnum lumen, & cognitionem infi-

nitæ suæ Divinæ Essentiæ. Mansit ibi, ne-
scio quàm diu. Postea me tradidit San-
ctis illis suis Angelis, ut me reducerent
ad locum, unde veneram, quod ipsi fece-
runt. Sed postquam perveni ad portas il-
lius Civitatis, venit quidam Angelus ad
me, & dans mihi quandam claviculam,
quæ, ut puto, erat argentea, & pendens
ex quodam cingulo, dixit: Accipe, Ani-
ma, hanc pretiosam clavim, quam tibi mit-
tit Dominus, quia non vult Divina Maje-
stas te abire ex sua Civitate vacuam, sed
quàm repletissimam suis gratijs. Suscepi
clavim ex manu Angeli, cum magna reve-
rentia, & verecundia, agendo magnas gra-
tias Domino DEO, pro illo tanto favore.
Et postquam illam suscepissem, vidi con-
versam in aurum. Servavi ipsam intra
me cum magno solatio, atque tum illi san-
cti Angeli me duxerunt, constitueruntque
in meo loco. Postquam redij ad me ex
hoc raptu, considerabam, qualisnam cla-
vis mystica esset illa, quæ mihi fuerat data
in cœlo, & quale esset illud mysterium,
quod me DEUS elevaverit tribus vicibus,
iterumque reposuerit, quasi ipsi aliquid
posset accidere difficile. Nam mysterium
fluvij mystici ibi intellexi, quando conti-
git, ut dictum est. Dum id cogitarem,
dixit mihi Dominus: Adverte, Anima,
mysterium: quod te videris elevatam to-
ties, significat, me præstare gratias & bona
meis Creaturis; sed velle etiam, esseque
necessarium, ut illæ unâ velint cooperari
suo libero arbitrio. Hac enim ratione di-
sposui, & decrevi salutem animarum. Cla-
vis, quæ tibi fuit data, est figura specialis
gratiæ, quam tibi confero, ut quando vo-
lueris (conformando te in hoc meæ vo-
luntati) scire aliquod secretum, quod mi-
hi soli est reservatum, possis illud intelli-
gere, accedendo ad me, sicut qui aperiret cla-
vi datâ sibi à Rege, ipsius thesaurum. *Mo-
dus utendi istâ clavi, exponitur in sequenti
capite.*

